

Сега вече родители-
тъ не можели да пре-
мълчаватъ, но тѣ каза-
ли, че било предопре-
дѣлено отъ Бога да
стане голѣмото неща-
стие и че тя не била
виновна за това. Обаче
момичето укорявало се-
бе си всѣки день за
тази случка и мислѣло,
че то трѣбва да осво-
боди братята си. То
се не успокоило, до-
като единъ день се
приготвило за пѣтъ и
трѣгнало по широкия
Божии свѣтъ да намѣри
братята си и да ги ос-
вободи — каквото и да
се случи. То не взело
нищо съ себе си, ос-
венъ едно прѣстенче
отъ родителитѣ си — за
спомень, единъ хлѣбъ
— колкото да не умре
отъ гладъ, една стом-
ничка вода — за да си
утолява жаждата, и ед-
но столче — да си по-
чива, когато се умори
отъ пѣтъ.

И тѣй вървѣло то
все напредъ и на-
предъ, все по-далечъ и
по-далечъ, та чакъ до
края на свѣта.

По едно време сти-
гнало до слънцето; но
то било много горещо
и страшно и обичало
да гълта малкитѣ деца.

Бързо се затичало момичето назадъ и се зате-
кло къмъ луната, но тя била пѣкъ студена, на-
мръсена, сърдита и, като забелязала детето,
рекла: „Мирише ми, мирише ми на човѣшко ме-
со“. Бързо побѣгнало момичето и отъ тамъ сти-
гнало до звездитѣ, които го посрещнали прия-
телски; тѣ били добри и всѣка сѣдѣла на
своето златно столче. Дори Зорницата ста-
нала, подала на момичето едно кокоше краче
и му казала: „Безъ това краче не ще мо-
жешъ отключи стѣклената планина, а тамъ —
въ стѣклената планина — сж твоитѣ братя“.

Момичето взело крачето, загънало го ху-
баво въ една кърпичка и трѣгнало пакъ ната-
тъкъ; вървѣло, вървѣло, докато стигнало до
стѣклената планина. Вратата ѝ била заклю-

Презъ зимата

Картина отъ М Творжниковъ

чена и то поискало да извади крачето, но
като разгънало кърпичката си, тя била празна,
подарѣкътъ на добритѣ звезди се билъ изгубилъ.

Ами какво да прави сега? Момичето ис-
кало да спаси братята си, а нѣмало съ що
да отключи стѣклената планина. Доброто се-
стриче взело единъ ножъ, отрѣзало си едното
прѣстче, пѣхнало го въ ключалката на вра-
тата и я отключило.

Когато влѣзло, едно джудже го посрещ-
нало и казало: „Дете мое, какво диришъ?“

„Диря братята си, седемътъ гарвана“,
отговорило то.

Джуджето казало: „Господаритѣ гарвани
не сж въ кѣщи; ако щешъ, почакай ги тукъ,
докато се върнатъ; влѣзь!“